

rerum diuinarum fatagant, inepta, puerilia, stultata repente nobis fiunt: amplius dico, qui sit excellentissimus Mathematicus, eum excellentem Theologum esse non posse: causam quæritis? facilem dabo. Nempe Mathematicorum demonstrationes ad imaginationis sphæram attinent: Theologicæ contra rationes imaginationis æstimatione adeo non stant caduntue, vt iis sua aliter nequeat constare veritas, quam si intellectus ab imaginatione abducatur. Quare si quem Mathematicum, qui in sua arte conuenierit, a puluere & radio excitemus, vt nostra pro Verbi Diuini diuinitate argumenta ponderet, ille imaginationi immerfus vt est, ad sublimia illa nunquam poterit assurgere; quin consuetudine pensitandi res inferioris ordinis, tanquam pondere degrauatus, deorsum subinde relabatur: miracula proponis? tum sibi ille probari postulabit, nullam esse tantæ potentæ creaturam, quæ disiectas corporis partes recomponere, & animam in eas postliminio inducere valeat: Prophetias vrget? sibi apodeictice ostendi petet, Deum solum esse, cui rerum contingentium præscientia conueniat. Enim vero hoc ipsum est, quod vir impius, cætera maximus (cuius nomini parcere, quam sepultum infamare satius fuerit) satis aperte testatus est, quando morti proximus, cum pro more sciscitaretur, qui morienti assistebat, Ecclesiastes, ecquid de fide Christiana sentiret? *hoc vnum*, inquit, *bis duo esse quatuor*: quod qui eo rerum articulo proficitur,

tur,